

1. fejezet

Hideg, napfényes áprilisi nap volt, az órák tizenháromat ütöttek. Winston Smith erősen leszegte az állát, így védekezve a csípős szél ellen, majd amikor a Győzelem-tömbházhoz ért, gyorsan bement az üvegajtón, bár ahhoz nem elég gyorsan, hogy némi apró kavicssal kevert, örvénylő por be ne szökjön utána.

Az előtérben főtt káposzta és régi rongylábtörlők szaga terjengett. Egyik végében színes plakátot erősítettek rajzszöggel a falra – túl nagy volt, nem beltérbe való. Mindössze egy óriási, több mint egy méter széles arc volt látható rajta: barázdáltan jóképű, körülbelül negyvenöt éves, tömött fekete bajuszú férfi portréja. Winston nekivágott a lépcsőnek. A lifttel meg sem próbálkozott. Még a legjobb időkben is csak elvétve működött, most pedig villany sem volt, a napali órákra lekapcsolták. A Gyűlölet Hetét megelőző takarékosági kampány részeként. A lakáshoz hét lépcsősor vezetett, és a harminckilenc éves Winston, akinek lábszárfekélye volt a jobb bokája fölött, lassan ment fölfelé, többször megpihenve útközben. Minden lépcsőfordulón ugyanaz az óriási arc bámult le rá a liftaknával szemközti falról. Ravaszul kitalált kép volt, a szempár ugyanis mindenhová követte azt, aki nézte. A NAGY TESTVÉR FIGYEL, ez állt a kép alatt.

A lakásban telten zengő hang fogadta Winstont; számokat sorolt, valami módon a nyersvastermeléssel összefüggésben. A jobb oldali falba belesimuló, matt tükörré emlékeztető,

téglalap alakú fémlemez mögül szólt. Winston elfordított egy kapcsolót, amitől kissé elhalkult a hang, de a szavak továbbra is érthetők maradtak. A szerkezetet (televideónak hívták) tompítani igen, de teljesen kikapcsolni nem lehetett. Winston az ablakhoz lépett: nem túl magas, törekeny alak, sovány testén szembetűnően lötyög a pártegyenruhaként viselt kék kezeslábas. Haja világosszőke, arca természetből pirosposzsgás, de a bőre érdes a durva szappantól, az életlen borotvapengéktől és a hideg téltől, amely csak most ért véget.

A kinti világ még a csukott ablakon át is fagyosnak látszott. Lent az utcán a kis szélörvények port és papírfoszványokat pörgettek tölcserformákba, és noha sütött a nap, és nyerskéken szikrázott az ég, úgy tűnt, mintha színüket vesztették volna a dolgok, csak a sűrűn felragasztott plakátok nem. Minden sarkon a fekete bajszos arc nézett le a magasból. Volt egy a szemközi ház homlokzatán is. A NAGY TESTVÉR FIGYEL, hirdette alatta a felirat, és a sötét szem Winstonéba mélyedt. Lent az utcaszinten egy másik plakát – szakadt sarka nyugtalanul verdesett a szélben, hol fölfedve, hol eltakarva az egyetlen ráírt szót: ANGSZOC. A távolban egy helikopter siklott be a házak közé, egy helyben lebegett kicsit, mint egy dongó, aztán elrugaszkodott, íves pályán tovaröppent. A rendőrijárőr így, az ablakon keresztül fürkészte az embereket. De nem számított a járőr. Csak a Gondolatrendőrség számított.

Winston háta mögött a televideó még mindig a nyersvastermelésről és a kilencedik hároméves terv túlteljesítéséről locsogott. A televideó egyszerre vett és sugározott adást. Érzékelt minden hangot, amely a leghalkabb suttogásnál hangosabb volt, és amíg Winston a fém képernyő látóterén belül maradt, nemcsak hallhatták, de láthatták is. Természetesen senki sem tudhatta, hogy egy adott pillanatban figyelik-e. Csak találgatni lehetett, milyen gyakran vagy milyen rendszer szerint kapcsolódik rá a Gondolatrend-

őrség az ember egyéni áramkörére. Még az sem volt elképzelhetetlen, hogy mindenkit állandóan figyelnek. Annyi biztos, hogy ha akartak, bármikor bárkit bekapcsolhattak maguknak. Abban a tudatban kellett élniük – ösztönné vált szokásból úgy is éltek –, hogy amíg nincs sötét éjszaka, minden nyikkanásukat lehallgatják, és minden mozdulatukat szemmel tartják.

Winston hátat fordított a televideónak. Így biztonságosabb volt, bár tudta, még egy hát is árulkodó lehet. Munkahelye, az egy kilométernyire lévő Igazságminisztérium hatalmasan és fehéren tornyosult a kormos táj fölé. Ez London, gondolta némi undorral, az Első Légikikötő legfontosabb városa, Óceánia harmadik legnépesebb tartománya. Próbált visszaemlékezni a gyerekkorára, egy emlékre, amelyből megállapíthatná, mindig ilyen volt-e London. Mindig ilyen faállványzattal megtámasztott, omladozó falú, tizenkilencedik századi házak voltak-e benne, amelyekhez kartonpapírral kipótolt ablakok, hullámlemezzel fedett tetők és a kertek körül rozoga, megereszkedett, düledező falak tartoztak? És lebombázott telkek, melyek fölött vakolatpor örvénylett a levegőben, és itt-ott füzike nőtt a törmelékhalmonokon? Vagy ahol a bombák nagyobb területet taroltak le, és fából tákolt, csirkeólhoz hasonlatos, mocskos hajlékok nőttek ki a földből, ott mi volt azelőtt? De hiába, nem emlékezett: semmi sem maradt a gyerekkorából, csak néhány erősen megvilágított, többnyire értelmetlen kép, háttér nélkül.

Az Igazságminisztérium – újnnyelven Igazmin [Az újnnyelv Óceánia hivatalos nyelve volt. Felépítéséről és etimológiájáról bővebben ld. a *Függelék*et.] – szembeszökően elütött a környezetétől. A csillogó fehér betonból épült, teraszos kialakítású, óriási piramis 300 méterrel emelkedett az utcaszint fölé. Onnan, ahol Winston állt, még éppen el lehetett olvasni fehér falán a Párt elegáns betűkkel fölfestett három jelmondatát:

A HÁBORÚ BÉKE A SZABADSÁG SZOLGASÁG A TUDATLANSÁG ERŐ

Az Igazságminisztériumban állítólag háromezer szoba volt a föld fölött, és ugyanennyi helyiség nyúlt a föld alá. London-szerte csak három épület vetekedett vele küllemben és méretben. Környezetük annyira eltörpült mellettük, hogy a Győzelem-tömbház tetejéről egyszerre lehetett látni mind a négyet. Annak a négy minisztériumnak adtak ott-hont, amelyek a feladatokat egymás közt megosztva a kormány egész gépezetét működtették. Az Igazságminisztérium foglalkozott a hírekkel, a szórakoztatással, az oktatással és a szépművészetekkel. A Békeminisztérium a háborúval foglalkozott. A Szeretetminisztérium dolga volt a törvényesség és a rend fenntartása. A Bőségminisztérium pedig a gazdasági ügyekért felelt. Újnyelven az Igazmin, Paxmin, Szeremin és Bőmin nevet kapták.

A Szeretetminisztérium volt a legfélelmetesebb. Egyetlen ablakkal sem bírt. Winston sosem járt benne, sőt még a közelében sem – ötszáz méteres körben elkerülte. Amúgy is csak az léphetett be oda, akinek hivatalos elintéznivalója volt, akkor is csak miután sikerült valahogy áthatolnia a szögesdrót akadályok, acélajtók és rejtett géppuskafészek útvesztőjén. Még a külső sorompóihoz vezető utcákat is gorillaarcú, fekete egyenruhás, lengő végű ólmosbottal fölsze-relt őrök vigyázták.

Winston hirtelen megfordult. Arcán előre odakészített, csöndesen derűs kifejezés ült, ez volt ugyanis a legajánlatosabb, ha az ember szembefordult a televideóval. Aztán kiment a szoba túlsó végéből nyíló parányi konyhába. Délidőben jött el a minisztériumból, így feláldozta a kantinban elkölthető ebédjét, pedig tudta, hogy egy nagy karéj sötétbarna kenyéren kívül, amit másnap reggelre tartogat, nincs semmi a konyhában. Levett a polcról egy üveget, amely szín-

telen folyadékot – az egyszerű, fehér címke szerint GYŐZELEM GINt – tartalmazott. Émelyítőn olajos szaga volt, mint valami rizsből párolt kínai szesznek. Csaknem teáscsészényit töltött magának, fölkészült a megrázó ízélményre, és egyetlen hajtásra kiitta, mint egy adag orvosságot.

Azonnal elvörösödött, erősen könnybe lábadt a szeme. Az ital olyan volt, mint a salétromsav, ráadásul míg nyelte, úgy érezte, mintha gumibottal püfölnék a tarkóját. Ám a következő pillanatban megszűnt az égő érzés a gyomrában, és a világ kezdett vidámabb helynek látszani. Elővett egy cigarettát a GYŐZELEM CIGARETTA feliratú, gyűrt pakliból, de mert óvatlanul függőlegesen tartotta, a dohány kipergett belőle a földre. A következőt már sikerült meggyújtania. Visszament a szobába, leült a televideótól balra álló asztalka mellé. A fiókjából tollszárat, tintatartót vett elő, meg egy füzet méretű, hátul piros, elől márványozott fedelű, tiszta lapokkal teli könyvet.

Valamiért az ő lakásában szokatlan formában helyezték el a televideót. A rövidebb, ablaktalan falon lett volna a helye, ahonnan rálátott volna az egész szobára, ehelyett azonban az ablakkal szemközti, hosszabbik falra szerelték föl. Az egyik oldalán alkóvszerű kis bemélyedés volt – itt ült most Winston –, amelyet a lakások építésekor valószínűleg könyvespolc számára terveztek. Az alkóvban ülve és egészen hátrahúzódva Winston kívül tudott maradni a televideó látókörén. Természetesen továbbra is hallhatták, de látni nem láthatták. Részben szobája szokatlan elrendezése sugallta neki azt a tevékenységet, amelyre most készült.

De sugallta a fiókból elővett könyv is. Különösen szép könyv volt. Selymes, törtfehér papírját, mely kicsit megsárgult az időtől, már legalább negyven éve nem gyártották. Winston sejtése szerint azonban ennél is jóval öregebb lehetett a könyv. A város egyik szegénynegyedében (de hogy melyikben, arra nem emlékezett) pillantotta meg egy lepukkant kis ószeresbolt kirakatában, és azonnal heves vágy fogta el,

hogy megszerezze. Párttagoknak nem illett közönséges boltokba járni („a szabadpiacon üzletelni”, így mondták), de nem tartatták be szigorúan a szabályt, mert számos cikket, például cipőfűzőt vagy borotvapengét csak ilyen helyen lehetett vásárolni. Winston körülnézett, majd gyorsan belépett a boltba, és két dollár ötvenért megvette a könyvet. Akkor még nem gondolt arra, hogy használni is fogja. Aktatáskájába rejtve, büntudatosan vitte haza. Bár csak üres lapok voltak benne, a pusztta birtoklása is gyanússá tehetette őt.

Arra készült, hogy megírja első naplóbejegyzését. Naplót vezetni nem volt jogellenes (semmi sem volt az, hiszen már nem léteztek törvények), de akit rajtakaptak, az bizony számíthatott rá, hogy az életével, de legalábbis huszonöt év kényszermunkával fizet érte. Winston tollhegyet illesztett a szádba, és leszopogatta róla a védőolajat. A toll elavult eszköz volt, aláíráshoz is alig használták, fű alatt, némi nehézség árán Winston mégis kerített egyet, egyszerűen mert úgy érezte, a szép, halvány vajsínű papír megérdemli, hogy valódi tollal írjanak rá, ne pedig tintaceruzával karistolják. Nem volt hozzászokva, hogy kézzel írjon. Egészen rövid jegyzetek kivételével mindenki mindent a hangíróba diktált bele, amit Winston a jelen helyzetben természetesen nem használhatott. Belemártotta a tollat a tintába, de még tétovázott. Remegés futott át a zsigerein. Nyomot hagyni a papíron döntő tett volt. Apró, ügyetlen betűkkel ezt írta:

1984. április 4.

Hátradőlt. Kétségbeejtő tehetetlenség rohanta meg. Először is nem volt teljesen biztos az évben. Bár, gondolta, az 1984-gyel nem járhat nagyon messze a valóságtól, hiszen a saját életkorát – azt, hogy harminckilenc éves – elég biztosra veszi, és tudja, hogy 1944-ben vagy 1945-ben született; de manapság szinte lehetetlen egy-két éven belül pontos dátumot megállapítani.

Hirtelen az jutott eszébe, hogy kinek is írja ő ezt a naplót? A jövőnek, azoknak, akik még meg sem születtek. Elméje egy pillanatig elidőzött a lapra írt kétséges dátumnál, aztán szinte megbénította egy újnyelvi szó, a KETTŐSGONDOL. Most először döbönt rá, milyen nagy horderejű dologra vállalkozott. Hogyan lehet a jövővel kommunikálni? Ez önmagából adódóan lehetetlen. Vagy olyan lesz a jövő, mint a jelen, és akkor úgyis füttyülnek rá, vagy merőben más, akkor viszont nem fogják érteni, miféle képtelenségekről beszél.

Egy darabig csak ült, és ostobán meredt a papírra. A televideó most fülsértő katonazenét sugárzott. Különös: mintha nemcsak az önkifejező képességét veszítette volna el, hanem az eredeti közlendőjét is elfelejtette volna. Hetek óta készült erre a pillanatra, de soha nem jutott eszébe, hogy a bátorság nem elég, más is kell hozzá. Maga az írás könnyen megy majd. Csak annyi a dolga, hogy lejegyezze a végeérhetetlen, nyugtalan monológot, amelyet évek óta hall a fejében. Ám ebben a pillanatban még a monológ is elapadt. A lábszár-fekélye pedig kibírhatatlanul viszketni kezdett. Nem merte megvakarni, attól mindig begyulladt. Teltek a másodpercek. Nem volt más a tudatában, csak az előtte fekvő üres lap, a viszketés a bokája fölött, a bömbölő zene és a gin okozta enyhe mámor.

Hirtelen pánik tört rá, és írni kezdett, csak hézagosan érzékelve, mit vet a papírra. Apró betűs, de gyerekes kézírása hullámszó sorokat formált a papíron; előbb a mondatkezdő nagybetűk maradtak el, majd a mondatvégi pontok:

1984. április 4. Tegnap este mozi. Csupa háborús film. Az egyikben menekültekkel teli hajót bombáznak valahol a Földközi-tengeren, nagyon jó. A közönség kíváncsián szórakozik egy nagydarab kövér emberen, aki úszva próbál menekülni egy helikopter elől, először csak föl-le bukik a vízben, mint egy delfin, aztán a helikopter puskáinak célkeresztjében tűnik föl, aztán

széthlyuggatják a testét és a tenger piros lesz körülötte és olyan gyorsan elsüllyed, mintha a lyukakon befolyyna a víz, a közönség hangosan nevetett, mikor elsüllyedt. aztán gyerekekkel teli mentőcsónak fölött helikopter lebeg. középkorú talán zsidó asszony ül a csónak orrában körülbelül hároméves kislíúval a karjában. kislíú félelmében visít és fejét az asszony mellébe temeti mintha bele akarná fúrni magát egészen és az asszony átöleli vigasztalja pedig ő is kék a félelemtől, amennyire csak tudja betakarja testével a kislíút mintha távol tarthatná tőle a golyókat. aztán a helikopter óriási villanással közéjük dob egy 20 kilós bombát és a csónak szétesik szilánkokra. aztán egy gyönyörű kép ahogy a gyerek karja száll föl föl föl a levegőbe kamera volt a helikopter orrában biztos az készítette a felvételt amit meg is tapsoltak a párttagok soraiból de egy nő a mozi proli részében elkezdett akadékoskodni és kiabálni hogy nem lett vóna szabad gyerekek előtt ilyent vetíteni gyerekeknek nem való ilyesmi és rosszul tették de aztán jöttek a rendőrök és kidobták nem hiszem hogy bántották senkit sem érdekel mit mondanak a prolik jellegzetes proli reakció nem bírnak –

Winston abbahagyta az írást, részben mert begörcsölt a keze. Nem tudta, mi váltotta ki belőle ezt a zavaros gondolatfolyamot. De érdekes módon mindeközben teljesen kitisztult a fejében egy emlék, olyan tiszta lett, hogy már-már úgy érezte, mintha leírta volna. És ekkor rájött, hogy ennek az epizódnak a kedvéért döntött hirtelen úgy, hogy hazajön, és ma elkezd naplót írni.

Aznap délelőtt történt a minisztériumban, ha ugyan történésnek lehet nevezni egy ilyen ködös valamit.

Tizenegy felé járt, és a Nyilvántartási Osztályon, ahol Winston dolgozott, már vitték kifelé a fülkékből a székeket,

hogy a nagy televideóval szemben, a csarnok közepén sorokba rakják őket a Kétperces Gyűlölethez. Winston indult, hogy elfoglalja a helyét az egyik középső sorban, amikor váratlanul megjelent a teremben két ember – látásból ismerte őket, de még soha nem váltott szót velük. Az egyik egy lány – gyakran elment mellette a folyosón. A nevét nem tudta, de azt igen, hogy a Prózaellátó Osztályon dolgozik. Mint hogy néha villáskulcsot vitt, és olajos volt a keze, feltehetően valamilyen szerelői munkakört töltött be a regényíró gépek mellett. Merész tekintetű lány volt, körülbelül huszónhét éves; dús, sötét haj, szeplős arc, gyors, sportos mozdulatok. Keskeny skarlátvörös selyemövet hordott – annak jelenként, hogy az Ifjúsági Szexellenes Szövetséghez tartozik –, a derekán többször áttekerve, épp csak annyira szorosán, hogy a kezeslábas megmutassa formás csípőjét. Winston az első pillanattól kezdve utálta. Tudta, miért. A hokipályák, hideg fürdők, közös túrázások és az általános tisztalelkűség levegője miatt, amely valahogy körüllegte. Winston szinte minden nőt utált, de a fiatalokat és csinosakat különösen. Mindig a nők, elsősorban a fiatal nők közül kerültek ki a párt legelvakultabb hívei, a jelmondatok fanatikus hirdetői, az amatőr spiclik, akik önként szimatolták ki az elhajlásokat. De ez a lány még a többenél is veszélyesebbnek látszott. Egyszer, amikor elmentek egymás mellett a folyosón, a lány oldalvást rápillantott, de olyan metszőn, mintha át akarná fúrni a tekintetével, és Winstont egy pillanatra sötét rémület kerítette hatalmába. Még az is átvillant az agyán, hogy talán a Gondolatrendőrség ügynöke. Bár ennek igen csekély volt a valószínűsége. Winston mégis különösen kényelmetlenül érezte magát – félelem és ellenséges indulat kavargott benne –, valahányszor a lány megjelent a közelében.

A másikat O'Briennek hívták, a Belső Párt tagja volt, és olyan fontos és magas pozíciót töltött be, amelynek természetéről Winstonnak csak homályos elképzelései lehettek. A székek körül téblábolók egy pillanatra áhítatosan elhall-

gattak, amikor látták, hogy egy fekete overallos belsőpárttag közeledik. O'Brien jól megtermett, testes, vastag nyakú férfi volt, arca egyszerre durva, nyers és kedélyes. Ijesztő külleme ellenére volt valami megkapó a modorában. Furcsán lefegyverző módon tudta például megigazítani a szemüvegét – valahogy úgy, mint egy civilizált ember. Ha egyáltalán voltak még, akik ilyen fogalmakban gondolkodtak, valahogy úgy csinálta, ahogy egy tizennyolcadik századi nemesúr odakínálja a burnótos szelencéjét. Winston talán egy tucat-szor látta O'Brient csaknem ugyanennyi év alatt. Őszintén vonzódott hozzá, és nemcsak azért, mert foglalkoztatta az ellentét O'Brien finom modora és bokszoló külleme között. A vonzalom mélyebb oka az volt, hogy Winston titkon úgy hitte – talán nem is hitte, csak remélte –, hogy O'Brien politikai ortodoxija nem tökéletes. Az arca valahogy ezt sugallta. Persze lehet, hogy Winston nem a párthűség hiányát, hanem egyszerűen az intelligenciát érzékelte O'Brienben. Mindenesetre O'Brien olyan embernek tűnt, akivel lehet beszélni, feltéve, hogy az embernek sikerül kijátszania a televideót, és kettesben maradnia vele. Ám Winston meg sem próbálta igazolni a sejtését; valójában mód sem volt rá. Ebben a pillanatban O'Brien a karórájára nézett, látta, hogy csaknem tizenegy óra van, és szemlátomást eldöntötte, hogy a Kétperces Gyűlés idejére a Nyilvántartási Osztályon marad. Ugyanabban a sorban foglalt helyet, mint Winston, csak néhány szék választotta el őket. Az egyiket egy kis termetű, vörösesszőke nő, Winston fülkeszomszédja, foglalta el. A sötét hajú lány a mögöttük lévő sorban ült.

Ezután fülsértően csikorgó beszéd hangzott fel – mintha valamiféle szörnyű gépezet forogna olajozatlanul – a terem végében lévő televideó felől. Rettenetesen idegesítő hang, amelytől az ember tarkóján égne áll a haj. Megkezdődött a Gyűlés.

Mint máskor is, Emmanuel Goldstein, a Nép Ellensége jelent meg a képernyőn. Innen-onnan füttyszó hallatszott

a közönség soraiból. A kis vörösesszőke nő nyikkantott, hangjában félelemmel és undorral. Goldstein, a megveszekedett párttűtő, egykor a Párt egyik vezető politikusa volt (hogy mikor, arra senki sem emlékezett), csaknem a Nagy Testvérral egyenrangú, ám később ellenforradalmi szervezkedésre adta a fejét, halálra ítélték, de titokzatos módon megszökött és eltűnt. A Kétperces Gyűlölet keretében mindennap más volt műsoron, de Goldstein mindig főszerepet játszott. Ő volt az ősrúló, ő mocskolta be elsőként a Párt tisztaságát. Minden bűn, melyet őutána elkövettek a Párt ellen, minden árulás, szabotázsakció, eretnokség, elhajlás közvetlenül az ő tanításából fakadt. Goldstein rendületlenül élt, bujkált, és továbbra is összeesküvéseket szőtt; talán a tengeren túl, talán gazdag külföldi felbujtói védelmében, talán – mint olykor rebesgették – magában Óceániában, egy titkos rejtkehelyen.

Winstonnak összeszorult a gyomra. Nem tudott Goldstein arcára nézni úgy, hogy ne keverednének benne fájdalmasan az érzelmek. Sovány zsidó arc volt, torzonborz ősz sörénnyel és kis kecskeszakállal – okos arc, mégis valahogy eredendően megvetendő és aggkori elbutulást sugalló: hosszú, keskeny orrán egészen lecsúsztatva viselte a szemüveget. Winstont birkapofára emlékeztette, és a hang is bégetésszerű volt. Goldstein szokása szerint dühödt kirohanást intézett a Párt tanai ellen, és támadásához olyan túlzó és nyakatekert érveket vetett be, hogy gyerekjáték volt keresztüllátni rajta, mindeközben mégis elég hihetően hangzott ahhoz, hogy egy józan gondolkodású embert aggodalommal töltsön el: hátha képes meggyőzni másokat, akik őnálá kevésbé kiegyensúlyozottabbak. Goldstein gyalázta a Nagy Testvért, diktatúrának nevezte a Párt uralmát, azonnali békekötést követelt Euráziával, szót emelt a szólás, a sajtó, a gyülekezés és a gondolat szabadságáért; elárulták a forradalmat, kiáltotta hisztérikusan, és mindezt gyorsan pergő szóáradatban, nyilvánvalóan parodizálva a pártszónokoktól megszokott

stílust, sőt még újnyelvi szavakat is belekeverve – valójában több újnyelvi szót, mint amennyit bármely párttag valaha is használt a mindennapi életben. És mindeközben, nehogy bárkinek is kétsége legyen, miféle valóságot takar Goldstein hatásadás halandzsája, a feje mögött a képernyőn végeérhetetlen hadoszlopokban menetelt az eurázsiai hadsereg – erős felépítésű férfiak, kifejezéstelen ázsiai arcok vonultak katonás sorokban, átúsztak a képmezőn, majd eltűntek róla, átadva helyüket társaiknak, akik pontosan olyanok voltak, mint ők. A katonaciszimák tompa, ritmikus dobogása festette alá Goldstein bégető szónoklatát.

Még fél perce sem tartott a Gyűlölet, amikor az egybe-gyűltek mintegy fele önuralmát veszve dühödt kiáltozásban tört ki. Az önelégült birkapofa és a mögötte feltűnő, ijesztő eurázsiai haderő szétfeszítette tűrőképességük határait, arról nem beszélve, hogy Goldstein pusztá látása vagy csupán a rá gondolás is automatikusan félelemmel és haraggal töltötte el őket. Goldstein állandóbb tárgya volt a gyűlöletnek, mint Eurázsia vagy Keletázsia, mert amikor Óceánia e két nagyhatalom egyikével hadban állt, a másikkal békés viszonyt ápolt. Ugyanakkor, bár mindenki gyűlölte és megvetette Goldsteint, elméletét pedig az összes elképzelhető fórumon, televideón, lapokban és könyvekben mindennap, naponta ezerszer is cáfolták, ízekre szedték és kifigurázták, hadd lássa mindenki, milyen szánalmas sületlenség az egész – ugyanakkor és mindennek ellenére Goldstein befolyása furcsamód soha nem csökkent. Mindig akadtak új hiszékenyek, akiket be tudott csapni. Nem múlt el nap úgy, hogy a Gondolatrendőrség le ne leplezett volna az ő irányításával tevékenykedő kémeket és szabotőröket. Hatalmas, sötét erő hadvezére volt Goldstein, az állam megdöntéséért szervezkedő összeesküvők földalatti hálózatának élén. A Testvériség, állítólag így hívták ezt a szervezetet. Rebesgették azt is, hogy Goldstein egy félelmetes könyvben foglalta össze eretnek tanait, melyet hívei titokban, illegálisan terjesztenek.